

ZROD KLANOV

MAČACÍ BOJOVNÍCI

SLNEČNÁ CESTA

ERIN HUNTEROVÁ

Albatros

Mačací bojovníci

Slnčná cesta

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Erin Hunterová

Mačací bojovníci: Slnčná cesta – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

ZROD KLANOV

MAČACÍ BOJOVNÍCI

SLNEČNÁ CESTA

ZROD KLANOV

MAČACÍ BOJOVNÍCI

SLNEČNÁ CESTA

ERIN HUNTEROVÁ

Albatros

Veľká vďaka Cherith Baldryovej

Erin Hunter: Dawn of The Clans Warriors: The Sun Trail

Copyright © 2013 by Working Partners Limited

Series created by Working Partners Limited

Translation © Ivana Cingelová, 2020

Slovak edition © Albatros Media Slovakia s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1929-2

ISBN e-knihy 978-80-566-2012-0 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2013-7 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2011-3 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

MAČKY HÔR

KMEŇOLIEČITELKA VYKLADAČKA ŠPICATÝCH SKÁL
(VYKLADAČKA) – stará biela mačka so zelenými očami

TICHÁ KVAPKA – sivá škvornitá mačka

SIVÉ KRÍDLO – kocúr s lesklou tmavosivou srstou a zlatými
očami

JASNÉ NEBO – svetlosivý kocúr s modrými očami

JAGAVÁ BYSTRINA – bielo-hnedo pruhovaná mačka

TMAVÝ MACH – čierno-biely kocúr s tmavozelenými očami

HLBOKÁ TIEŇAVA – hustosrstá čierna mačka so zelenými
očami

ŠKVORNITÁ SRSTĚ – útla strakatá mačka so zlatými očami

POKROPENÁ KVETINA – hnedá pruhovaná mačka s modrými
očami

KORYTNAČIA NÔŽKA – strakatá mačka so zelenými očami

MESAČNÝ TIEŇ – čierny kocúr

ORosená TRÁVA – strakatá mačka

KRIVÝ KONÁR – hnedý kocúr
ROZTRIEŠTENÝ LAD – sivo-biely kocúr so zelenými očami
MRAČNÝ DEŇ – dlhosrstý čierny kocúr s bielymi ušami, bielym chvostom a dvoma bielymi labami
KAMENNÝ SPEV – tmavosivý pruhovaný kocúr
STROMOVÁ DUTINA – hnedá pruhovaná mačka
BYSTRÁ VODA – sivo-biela mačka
LETIACA JASTRABICA – oranžová pruhovaná mačka
PADAJÚCA PERUŤ – mladá biela mačka
KAVČÍ ŠKREKOT – mladý čierny kocúr
PRUDKÝ LADOVEC – tmavosivý kocúr
ZAHMLENÁ VODA – veľmi stará sivá mačka so zakalenými modrými očami
LEVÍ REV – veľmi starý zlatý pruhovaný kocúr
STRIEBORNÁ NÁMRAZA – stará sivo-biela mačka
SNEHOBIELA ZAJAČICA – stará biela mačka
VTÁČIA PIESEŇ – drobné hnedé mača
ROZOKLANÝ ŠTÍT – sivý pruhovaný kocúr s modrými očami

PROLÓG

Po dne takej obrovskej jaskyne, až sa jej strop nedozerne strácal v tieňoch, tancovalo chladné sivé svetlo. Vstup zastierala nekonečná clona padajúcej vody, ktorej zvuk sa ozýval od skál.

V zadnej časti jaskyne čupela vetchá biela mačka. Pohľadom prechádzala po vychudnutých mačkách, ktoré sa hemžili po jaskyni a nervózne sa prechádzali pred ligo-tavým vodopádom z miesta na miesto. Zelené oči mala napriek veku jasné a plné múdrosti: videla starších schúle-ných pri sebe v dutinách na spanie a zúfalo mravčiacie ma-čatá požadujúce potravu od vyčerpaných matiek.

„Tak to nemôže ísť ďalej,“ zamrmlala si stará mačka sama pre seba.

O niekoľko chvostov ďalej sa zopár mačiat hašterilo o zvyšky orla. Mäso otrhali ešte včera, hneď ako ho matky chytili. Veľký hrdzavý kocúr strčil do malej pruhovanej mačky, ktorá obhrýzala kosť.

„Potrebujem ju *ja!*“ oznámil.

Pruhovaná mačka vyskočila a hrýzla mača do konca chvosta. „Potrebujeme ju *všetci*, ty blší mozog!“ vyprskla, keď hrdzavý kocúr zakňučal.

K mačatám sa doknísala sivo-biela staršia, ktorej cez srst vystupovali všetky rebrá, a uchmatla si kosť pre seba.

„Hej!“ namietal hrdzavý kocúr.

Staršia ho prebodla pohľadom. „Chodila som loviť korigist obdobie čo obdobie,“ zavrčala. „Nezaslúžim si azda jednu mizernú kosť?“ Otočila sa a odišla s kosťou pevne zovretou v čelustiach.

Hrdzavé mača na ňu úder srdca hľadelo a potom kvíliac odbehlo k matke, ktorá ležala na skale pri stene jaskyne. Namiesto toho, aby ho utešila, niečo zavrčala a nahnevane šibla chvostom.

Stará biela mačka bola príliš ďaleko, aby matkine slová počula, ale vzdychla si.

Všetky mačky sú na konci so silami, pomyslela si.

Sledovala, ako sivo-biela staršia sťažka prešla po jaskyni a pustila orliu kosť pred ešte staršiu mačku, ktorá sa krčila v dutine na spanie s nosom položeným na predných labách. Zrak tupo upierala na opačnú stranu jaskyne.

„Toto je pre teba, Zahmlená voda.“ Sivo-biela staršia postřčila labou kosť bližšie k nej. „Daj si. Nie je to veľa, ale možno ti to pomôže.“

Zahmlená voda na okamih šibla prázdny pohľadom na svoju priateľku a potom sa znova zahľadela do diaľky. „Nie, ďakujem, Strieborná námraza. Odkedy zomrel Zlo-

mené pero, nemám vôbec chuť.“ Hlas sa jej od žiaľu triasol. „Nezahynul by, keby sme mali dosť koristi,“ vzdychla si. „Teraz už len čakám, kým sa k nemu pripojím.“

„Zahmlená voda, nemôžeš...“

Biela mačka prestala dávať pozor, keď sa pri vstupe do jaskyne zjavila skupina, ktorá zo seba striasala sneh. Niekoľko mačiek vyskočilo a rozbehlo sa jej naproti.

„Chytili ste niečo?“ zakričala nedočkavo jedna z nich.

„Áno, kde máte koristi?“ vyzvedala druhá.

Veliteľ príchodzích pokrútil hlavou. „Prepáčte. Neulovili sme dosť, aby bolo čo priniesť späť.“

Nádej mačiek v jaskyni sa rozplynula ako hmla na ostrom slnku. Vrhli pohľad jedna na druhú a pobrali sa preč, hlavy mali zvesené a chvosty ťahali po zemi.

Biela mačka ich sledovala, ale otočila hlavu, keď si uvedomila, že k nej niekto cupoce. Ňufák mu vekom osivel a zlatú pruhovanú srst mal vyplznutú, no jeho sebaistota prezrádzala, že kedysi býval silným a ušlachtilým kocúrom.

„Polmesačná žiara,“ pozdravil bielu mačku, prisadol si k nej a ovinul si chvost okolo láb.

Biela mačka ticho pobavene zapriadla. „Nemal by si ma tak volať, Leví rev,“ namietala. „Som Vykladačkou špicatých skál už dlho.“

Zlatý pruhovaný kocúr si odfrkol. „Je mi jedno, ako dlho si pre ostatných Vykladačka. Pre mňa budeš navždy Polmesačná žiara.“

Polmesačná žiara neodpovedala, len natiahla chvost a položila ho starému priateľovi na plece.

„Narodil som sa v tejto jaskyni,“ pokračoval Leví rev. „Ale moja matka Plachá srnka mi rozprávala o časoch, kým sme prišli sem – keď sme žili pod korunami stromov na brehu jazera.“

Polmesačná žiara si ticho vzdychla. „Som posledná mačka, ktorá si na jazero a cestu sem pamätá. Ale tu v horách som prežila trikrát toľko mesiacov ako pri jazere a teraz mi srdcom znie nekonečné hučanie vodopádu.“ Odmlčala sa, zažmurkala a potom sa spýtala: „Kam tým mieriš?“

Leví rev pred odpoveďou zaváhal. „Možno všetci umrieme od hladu, kým slnko znova zažiarí, a v jaskyni dochádza miesto.“ Natiahol jednu labu a pohladil Polmesačnú žiaru po srsti na pleci. „Musíme s tým niečo robiť.“

Polmesačná žiara naširoko otvorila oči. „Ale z hôr predsa nemôžeme odísť!“ namietala, pričom jej od šoku vyrazilo dych. „Sojčie krídlo mi dal slub – ustanovil ma Vykladačkou špicatých skál, pretože tu sme mali najst náš domov.“

Leví rev sa zahľadel do jej prenikavých zelených očí. „Si si istá, že mal Sojčie krídlo pravdu?“ spýtal sa. „Ako mohol vedieť, čo nás v budúcnosti čaká?“

„Určite mal pravdu,“ zamrmlala Polmesačná žiara.

Myšlienky jej zaleteli späť k obradu pred toľkými obdobia, keď z nej Sojčie krídlo spravil Vykladačku. Zachvela sa, keď znova začula jeho hlas, plný lásky a žiaľu, pretože ich jej osud navždy odlúčil. „Po tebe prídu ďalší, mesiac čo mesiac. Vyberaj s rozvahou a dobre ich vycvič – zver im budúcnosť svojho kmeňa.“

Nepovedal by to, keby nechcel, aby sme tu ostali.

Polmesačná žiara preletela pohľadom po ostatných mačkách: jej mačkách, vychudnutých a hladných. Smutne pokrútila hlavou. Leví rev mal pravdu: ak chceli prežiť, museli konať.

Začala si uvedomovať, že chladné sivé svetlo v jaskyni naberá teplý zlatistý odtieň, akoby za clonou padajúcej vody stúpalo slnko – no vedela, že prichádza noc.

Leví rev si vedľa nej pokojne čistil uši a ostatné mačky v jaskyni si silnejúcu zlatú žiaru vôbec nevšímali.

Nevidí ju nikto okrem mňa! Čo to má znamenať?

Zahalená jasným svetlom si spomenula, ako jej Sojčie krídlo po jej vymenovaní za liečiteľku povedal, že ju pri rozhodnutiach, ktoré bude musieť urobiť, povedú jej predkovia – že občas uvidí zvláštne veci, v ktorých sa skrýva viac, ako sa na prvý pohľad zdá. Nikdy prítomnosť svojich predkov priamo necítila, no naučila sa hľadať ich zmysla.

Myslou jej trielili možné vysvetlenia, spleť ako vločky v snehovej búrke. *Možno sa onedlho oteplí. Ale pomôže nám to, keď je nás teraz tak veľa? Vzápätí jej napadlo, či toto slnko nesvieti niekde inde, kde mačky nájdu teplo, korisť a prístrešie. Ale ako by to pomohlo nám tu v horách?*

Svetlo silnelo a silnelo, až kým sa viac nezniesla dívať do jeho lúčov. Vtedy jej v hlave skrsla ďalšia myšlienka a uvoľnila sa.

Možno má Leví rev pravdu a nepatríme sem všetci.

Možno by sa niektorí z nás mali vydať v ústrety vychádzajúcemu slnku a nájsť v jeho žiarivých lúčoch nový domov. Nájsť miesto, kde budú v bezpečí, dobre živení a budú môcť vychovať celé generácie mačiat.

Polmesačná žiara našla v hrejivom teple slnečného svetla istotu, ktorú potrebovala. Časť jej mačiek – malá skupina, ktorú hory uživia – ostane tu a zvyšok jej kmeňa poputuje v ústrety vychádzajúcemu slnku hľadať nový domov.

Ja však jaskyňu neopustím, premýšľala. Ja prežijem súmrak svojich dní tu, nekonečne ďaleko od miesta, kde som sa narodila. A potom sa možno... len možno... znova stretnem so Sojčím krídlom.

1. KAPITOLA

Sivé krídlo sa šterval hore zasneženým svahom k hrebeňu, ktorý vyčnieval k nebu ako rad polámaných zubov. Opatrne kládol labu za labou, aby sa neprepadol cez zamrznutý sneh a neponoril sa do prašných závejov. Na tmavosivej srsti sa mu usádzali fliačiky ľahkých snehových vločiek. Bol taký uzímený, že si už ani len necítil vankúšiky na labách, a brucho mu hladne skučalo.

Ani neviem, kedy naposledy som bol v teple alebo sýty.

Počas posledného slnečného obdobia bol ešte mača a hrával sa so svojím súvrhovcom Jasným nebom na okraji jazierka pred jaskyňou. Teraz mal pocit, akoby odvtedy ubehla celá večnosť. Matne si spomínal na zelené listy na nízkych horských stromoch a skaly zahalené slnečným svitom.

Keď zastal a vetril, či nezacíti korist, upriamil pohľad na zasnežené hory, na štít za štítom, ktoré sa tiahli do diaľky. Ťažké sivé nebo nad ním napovedalo, že sa blíži ďalšie sneženie.

No vzduchom sa neniesol žiaden pach koristi a Sivé krídlo sa vliekol ďalej. Spoza skalného výčnelku vykukol Jasné nebo, ktorého svetlosivá srst' takmer splývala so snehom. V čelustiach nič nedržal, a keď zbadal Sivé krídlo, pokrútil hlavou.

„Ani stopa po koristi!“ zavolať. „Čo keby...“

Jeho slová prerušil prenikavý škrekot z oblohy. Po Sivom krídle sa mihol tieň. Keď zdvihol zrak, zbadal jastraba, ktorý s kruto zahnutými pazúrami plachtil tesne nad svahom.

Keď ho jastrab mňal, Jasné nebo vyskočil s natiiahnutými prednými labami vysoko do vzduchu. Zaboril pazúry do vtáčích pier a stiahol ho z oblohy na zem. Jastrab splašene mával krídlami a s prenikavým škrekotom pristál na snehu.

Sivé krídlo sa rozbehol hore svahom, až mu spod láb odlietavala jemná snehová sprška. Dorazil k bratovi a položil obe predné laby na jedno mykajúce sa krídlo. Jastrab naňho uprel nenávisťné žlté oči a Sivé krídlo sa musel skrčiť, aby sa vyhol stretu s pazúrami.

Jasné nebo švihol hlavou a zaboril zuby do jastrabovho krku. Jastrab sa raz šklbol a potom znehybnel – v očiach sa mu okamžite usadil prázdny pohľad a sneh zmáčala krv vytekajúca z rany.

Sivé krídlo zadychčane pozrel na brata. „To bol ale skvelý lov!“ zvolal a zaplavila ho teplá radosť z víťazstva.

Jasné nebo pokrútil hlavou. „Pozri, aký je vyziabnutý. V týchto horách nie je nič súce na jedenie a ani sa to nezmení, kým nezide sneh.“

Čupol si k svojej koristi, pripravený dať si prvé sústo. Sivé krídlo si sadol k nemu a pri myšlienke, ako zaborí zuby do jastraba, sa mu zbíhali slinky.

Ale potom si spomenul na hladujúce mačky v jaskyni, handrkujúce sa o zvyšky. „Mali by sme odniesť túto korisť ostatným,“ zamňaukal. „Potrebujú nabrat' silu na lov.“

„Aj my potrebujeme silu,“ zamrmlal Jasné nebo a odtrhol si za plné ústa jastrabieho mäsa.

„My jej máme dosť,“ štuchol ho Sivé krídlo do boku. „Sme najlepší lovci nášho kmeňa. Nič nám neunikne, keď lovíme spolu. Chytiť niečo pre nás nie je taký problém ako pre ostatných.“

Jasné nebo prehltol a zagúľal očami. „Prečo si vždy taký nesebecký?“ zašomral. „Dobre, podme.“

Spoločne odtiahli jastraba dole svahom a po kameňoch na dne úzkej rokliny smerom k jazierku, do ktorého sa valil vodopád. Vták síce nebol ťažký, no zle sa s ním manipulovalo. Jeho nemotorné krídla a pazúry sa zachytávali o každú nenápadnú skalú a skryté trnie.

„Nemuseli by sme sa s ním trápiť, keby sme ho mohli zjesť,“ mrmlal Jasné nebo, keď sa lopotil s vtákom po chodníku, ktorý viedol za vodopád. „Dúfam, že ostatní to ocenia.“

Jasné nebo šomre, pomyslel si Sivé krídlo, ale vie, že je to správne.

Bratov po návrate do jaskyne privítalo prekvapené mňaučanie. Pribehlo k nim niekoľko mačiek, ktoré sa pri nich zhrčili a vyľavovali oči na korisť.

„Je taký *velký!*“ zvolala Korytnačia nôžka, keď s rozžiarenými zelenými očami pribehla k Sivému krídlu. „Nemôžem uveriť, že ste nám ho priniesli.“

Sivé krídlo sklonil hlavu, pretože ho jej nadšenie privádzalo do miernych rozpakov. „Všetkých nenasýti,“ zamňaukal.

Na čelo davu sa pretlačil Roztrieštený ľad, sivo-biely kocúr. „Ktoré mačky pôjdu na lov?“ spýtal sa. „Lovci by sa mali najesť ako prví.“

V skupine mačiek sa ozvalo mrmlanie, ktoré prerušilo pisklavé kvílenie. „Ale ja som *hladný!* Prečo si nemôžem dať? Šiel by som na lov.“

Sivé krídlo spoznal hlas Rozoklaného štíta, svojho mladšieho brata. Ich matka – Tichá kvapka – pomaly pricupotala k nim a nežne postrčila svoje mača späť smerom k dutinám na spanie. „Si na lovenie príliš mladý,“ zamrmlala. „A ak sa nenajedia staršie mačky, nebude mať koristiť nikto.“

„To nie je fér,“ šomral Rozoklaný štít, keď ho matka viedla preč.

Lovci – vrátane Roztriešteného ľadu a Korytnačej nôžky – sa medzičasom zoradili pri tele jastraba. Každý z nich si raz odhryzol a potom odstúpil, aby pustil ďalšiu mačku v poradi. Keď skončili a posadali si pozdĺž chodníka za vodopádom, neostalo z mäsa veľa.

Jasné nebo, ktorý všetko sledoval po boku Sivého krídla, si nahnevane odfrkol. „Aj tak by som bol radšej, keby sme ho zjedli *my.*“

Sivé krídlo s ním v duchu súhlasil, ale vedel, že nemá zmy-

sel sťažovať sa. *Nemáme dosť jedla. Všetky mačky sú slabé, hladné – živoria, kým sa slnko nevráti.*

Začul za sebou cupot láb, a keď sa obzrel, zbadal, že k Jasnému nebu mieri Jagavá bystrina. „Naozaj si chytil toho veľkého jastraba úplne sám?“

Jasné nebo zaváhal – užíval si obdiv peknej pruhovanej mačky. Sivé krídlo významne zapriadol.

„Nie,“ priznal Jasné nebo. „Sivé krídlo mi pomohol.“

Jagavá bystrina kývla na Sivé krídlo, no okamžite sa znova zahľadela na Jasné nebo. Sivé krídlo o pár krokov ustúpil a nechal ich osamote.

„Svedčí im to spolu,“ ozvalo sa za ním, a keď sa Sivé krídlo otočil, zistil, že pri ňom stojí staršia Strieborná námraza. „S príchodom najteplejšieho mesiaca prídu aj mačatá.“

Sivé krídlo prikývol. Aj poloslepá mačka by videla, že jeho brat a Jagavá bystrina, ktorí si tam so sklonenými hlavami niečo mrmlali, v sebe našli zalúbenie.

„Možno aj z viacerých vrhov,“ pokračovala Strieborná námraza a štuchla do Sivého krídla. „Korytnačia nôžka je veľmi pekná mačka.“

Sivé krídlo zaplavili od uší až po koniec chvosta horúce rozpaky. Netušil, čo povedať, a uľavilo sa mu, keď zbadal, že sa k nim blíži Vykladačka. Prepletala sa pomedzi svoje mačky, zastavovala sa prehodiť pár slov s každou jednou. Laby sa jej už pre vysoký vek triasli, ale v zelených očiach sa črtala jej nesmierna múdrosť a starostlivosť o každého jedného člena kmeňa.

„Kúsok jastraba ešte ostal,“ počul, že zamrmlala Snehobielej zajačici, ktorá ležala v jednej z dutín a čistila si brucho. „Mala by si niečo zjesť.“

Snehobiela zajačica na chvíľu prestala s lízaním. „Chcem nechať jedlo mladším,“ odvetila. „Potrebujú silu na lov.“

Vykladačka sklonila hlavu a priložila nos k uchu staršej. „To jedlo si si už mnohokrát zaslúžila.“

„Možno nás hory živia už pridlho.“ Tie slová prehovoril z miesta o chvost ďalej Leví rev.

Vykladačka po ňom významne šibla pohľadom.

Čo to malo znamenať? zamyslel sa Sivé krídlo.

Prúd jeho myšlienok prerušila Tichá kvapka, ktorá si prišla sadnúť k nemu. „Jedol si niečo?“ spýtala sa.

Nikdy sa nerozprávame o ničom inom, len o jedle. Alebo jeho nedostatku. V snahe potlačiť netrpezlivosť odpovedal: „Dám si niečo pred ďalším lovom.“

Uľavilo sa mu, keď naňho matka ďalej netlačila. „Odviedol si pri love toho jastraba skvelú prácu,“ zamňaukala.

„Nie je to len moja zásluha,“ namietal. „Jasné nebo ho strhol k zemi úžasným skokom.“

„*Obaja* ste odvedli skvelú prácu,“ zapriadla Tichá kvapka. Pozrela na svoje mladšie mačatá, ktoré sa kľbčili kúsok od nej. „Dúfam, že keď Rozoklaný štít a Vtáčia pieseň dorastú do veku na lov, budú tiež takí šikovní.“

V tej chvíli Rozoklaný štít zhodil sestru z nôh. Vtáčia pieseň so zakňučaním spadla a buchla si hlavu o kameň. Namiesto toho, aby znova vstala, ostala nehybne fňukať na zemi.

„Ty neschopné mača!“ zvolal Rozoklaný štít.

Tichá kvapka sa ju odobrala upokojujúco obliznúť a Sivému krídlu neuniklo, aká je Vtáčia pieseň drobná a krehká. Hlavu mala v pomere k telu priveľkú, a keď sa znova vyteperila na laby, nohy sa pod ňou chveli. Rozoklaný štít bol, naopak, silný a svalnatý, sivú pruhovanú srst mal hustú a zdravú.

Kým sa Tichá kvapka starala o jeho sestru, Rozoklaný štít pribehol k Sivému krídlu. „Povedz mi o tom jastrabovi,“ požiadal. „Ako ste ho chytili? Stavím sa, že by som tiež nejakého chytil, keby som mal dovolené vyjsť z tejto hlúpej jaskyne!“

Sivé krídlo nadšene zapriadol. „Mal si vidieť, ako Jasné nebo vyskočil a...“

Jeho rozprávanie prerušilo hlasné zamňaučanie. „Nech všetky mačky mlčia! Prehovori k nám Vykladačka!“

Oznámil to Tmavý mach, čierno-biely kocúr, ktorý patril medzi najsilnejšie a najväzenejšie mačky kmeňa. Stál na skale pri vnútornej stene jaskyne s Vykladačkou po boku. Stará mačka vyzerala vedľa jeho statnej postavy ešte krehkejšie.

Keď sa Sivé krídlo prepletal na čelo davu pri skale, začul zvedavé mrmlanie.

„Možno ho chce Vykladačka vymenovať za svojho nástupcu,“ premýšľala Strieborná námraza.

„Je načase, aby si niekoho vybrala,“ súhlasila Snehobielka zajačica. „Čakáme na to už celé mesiace.“

Sivé krídlo si sadol k Jasnému nebu a Jagavej bystrine

a zdvihol zrak na Vykladačku a Tmavý mach. Vykladačka vstala na laby a prechádzala pohľadom po svojom kmeni, až kým mrmlanie neutíchlo.

„Som nesmierne vďačná za snahu, ktorú vynakladáte, aby sme prežili,“ začala tak slabo, že ju v hučaní vodopádu takmer nebolo počuť. „Som pyšná, že som vaša liečiteľka, ale musela som sa zmieriť s tým, že niektoré veci nedokážem napraviť ani ja. Nad nedostatkom miesta a jedla nemám žiadnu moc.“

„Ty za to predsa nemôžeš!“ zvolala Strieborná námraza. „Nevzdávaj sa!“

Vykladačka reagovala na podporu staršej mačky skloneným hlavou. „Náš domov nás všetkých neuživí,“ pokračovala. „Ale na niektorých z nás čaká iné miesto, plné slnečného svetla a tepla, kde je dosť koristi po všetky obdobia. O tom mieste... sa mi snívalo.“

Po jej vyhlásení sa rozhostilo absolútne ticho. Sivé krídlo nechápal, čo liečiteľka práve povedala. *Snívalo? A čo? Mne sa snívalo, že som chytil a zjedol veľkého orla, ale keď som sa zobudil, stále som bol hladný!*

Všimol si, že Leví rev sa pri Vykladačkiných slovách vystrel a uprel na ňu udivený pohľad.

„Z celého srdca verím, že na tých z vás, ktorí sa odhodlajú vyraziť na cestu, to miesto čaká,“ pokračovala Vykladačka. „Tmavý mach vás tam s mojím požehnaním povedie.“

Stará biela mačka ešte raz prešla pohľadom plným smútku a bolesti po svojom kmeni. Potom skĺzla zo skaly

a zmizla v tuneli v zadnej časti jaskyne, ktorý viedol do jej vlastného brlohu.

Ostatnými mačkami sa prevalila vlna šokovaných úvah. Po niekoľkých úderoch srdca podišiel Tmavý mach vpred a zdvihol chvost, aby sa mačky utíšili.

„Prežil som tu celý svoj život,“ povedal, keď ho mačky začali počúvať. Hlas mal vážny. „Očakával som, že tu aj zomriem. Ale ak Vykladačka verí, že niektorí z nás musia odísť hľadať miesto, o ktorom sa jej snívало, tak pôjdem a vynasnažím sa, aby sa vám nič nestalo.“

Škvrnitá srst s rozžiarenými zlatými očami vyskočila na laby. „Ja pôjdem!“

„Ja tiež!“ pridala sa Hlboká tieňava s lesklým čiernym telom napätým od vzrušenia.

„Čo máte zablšené mozgy?“ zahľadel sa na ne neveriaccky Krivý konár, vycivený hnedý kocúr. „Vydať sa preč bez toho, aby ste mali čo i len potuchy, kam mierite?“

Sivé krídlo mlčal, no chtiac-nechtiac s ním súhlasil. Hory boli jeho domov. Poznal každú skalú, každý krík, každý roniaci sa potôčik. *Zlomilo by mi srdce, keby som mal odísť len preto, že sa Vykladačke niečo prisnilo.*

Keď sa otočil k Jasnému nebu, prekvapilo ho, že v bratových očiach vidí nadšenie. „Však nad tým neuvažuješ?“ spýtal sa.

„Prečo nie?“ oponoval Jasné nebo otázkou. „Mohlo by to vyriešiť všetky naše problémy. Prečo by sme sa mali tak trápiť, aby sme nakrmili všetky hladné ústa, ak máme aj inú možnosť?“ Fúzy sa mu nedočkavo zachveli. „Bude

to ako dobrodružstvo!“ Obrátil sa k Tmavému machu a zakričal: „Ja pôjdem!“ Vrhol pohľad na Jagavú bystrinu a spýtal sa: „Pôjdeš aj ty, však?“

Jagavá bystrina sa naklonila bližšie k Jasnému nebu. „Keď ja neviem... naozaj by si odišiel bezo mňa?“

Kým stihol Jasné nebo odpovedať, medzi bratov sa predral Rozoklaný štít, ktorého nasledovala Vtáčia pieseň. „Ja chcem ísť!“ oznámil nahlas.

Vtáčia pieseň dychtivo prikyvovala. „Aj ja!“ zapišťala.

Tichá kvapka ich nasledovala a pritiahla si mávnutím chvosta obe mačatá k sebe. „To v žiadnom prípade!“ zamňaukala. „Vy dvaja ostanete tu.“

„Mohla by si ísť s nami,“ navrhol Rozoklaný štít.

Jeho matka pokrútila hlavou. „Môj domov je tu,“ vyhlásila. „Prežili sme tu aj predtým. Keď sa vráti teplé obdobie, budeme mať jedla dost.“

Sivé krídlo súhlasne prikývol. *Ako mohli zabudnúť na to, čo mi Tichá kvapka prezradila, keď som bol mača? Že toto miesto nám prisľúbila mačka, ktorá nás sem priviedla od vzdialeného jazera. Ako môžeme premýšľať, že odtiaľto odídeme?*

Ruch zase raz prehlušil mocný hlas Tmavého machu. „Nikto sa nemusí rozhodnúť hneď teraz,“ oznámil. „Premyslite si, čo chcete spraviť. Práve sa minul polmesiac – pri najbližšom splne odídem spolu s...“

Upriamil pohľad na opačný koniec jaskyne a zmlkol. Keď Sivé krídlo otočil hlavu, videl, že sa dnu vracia skupina lovcov. Srst mali pokrytú snehom a hlavy zvesené.

Nikto neniesol korisť.

„Mrzí nás to,“ ozval sa Roztrieštený ľad. „Husto sneží a nevideli sme jedinú...“

„Odchádzame!“ zamňaučala nejaká mačka z hlúčika okolo Tmavého machu.

Lovci sa na okamih zarazili a vymenili si zmätené a vystrašené pohľady. Vzápätí preleteli cez celú jaskyňu a započúvali sa do vysvetlení svojich súkmeňovcov, ktorí im zopakovali, čo im prezradila Vykladačka a čo zamýšľal Tmavý mach.

Korytnačia nôžka podišla k Sivému krídlu, sadla si vedľa neho a začala si čistiť kožuch od topiaceho sa snehu. „No nie je to úžasné?“ spýtala sa medzi liznutiami. „Teplé miesto s množstvom koristi, ktoré na nás niekde len tak čaká? Pôjdeš, Sivé krídlo?“

„Ja pôjdem,“ odpovedal Jasný nebo ešte pred ním. „Aj Jagavá bystrina.“ Mladá mačka naňho neisto pozrela, ale Jasný nebo si nič nevšimol. „Bude to ťažká cesta, ale myslím, že bude stáť za to.“

„Bude to *úžasné!*“ zažmurkala šťastne Korytnačia nôžka. „No tak, Sivé krídlo, čo ty na to?“

Sivé krídlo pre ňu nemal odpoveď, ktorú chcela počuť. Keď prešiel pohľadom po jaskyni a mačkách, ktoré poznal celý svoj život, nedokázal si predstaviť, že ich opustí kvôli nejakému miestu, ktoré možno existuje len vo Vykladačkiných snoch.

2. KAPITOLA

Sivé krídlo sa zobudil na škvákanie v bruchu. Od Vykladačkinho prejavu spreď niekoľkých svitaní mu kŕče od hladu pripadali čoraz bolestivejšie. A jaskyňou neustále šumeli rozhovory, či je odchod dobrý nápad a aké by to nové miesto mohlo byť.

Hoci sa stále chúlil v dutine na spanie, počul nadšenú vravu neďalekých mačiek.

„Čo myslíš, že tam budeme loviť?“ Sivé krídlo spoznal hlas Škvrnitej srsti. „Možno tam budú úplne iné vtáky – alebo tie... veveričky, čo spomínajú v príbehoch starší.“

„Budeme si musieť dávať pozor.“ Mračný deň znel rovnako hlbavo ako vždy. „Ak budeme veľa jesť, stučnieme a nebudeme schopní loviť, a čo s nami bude potom?“

Sivé krídlo začul, ako si Snehobiela zajačica posmešne odrkla. „Tak takýto problém by som *chcela* mať!“

Zdvihol hlavu a zbadal, že trojica sedí tesne pri sebe – spolu s Hlbokou tieňavou, ktorá si pri vstávaní ladne natiahla

končatiny pokryté čiernou srstou. „Zaujímalo by ma, aké nové lovecké techniky sa budeme musieť naučiť. Na novom mieste to určite bude iné.“

„No, ty si odjakživa dobrá v zakrádaní sa,“ podpichla ju Snehobiela zajačica. „Budeš sa môcť ku koristi prikradnúť, kým bude spať.“

Hlboká tieňava si samolúbo oblizla srst' na hrudi. „To by som zvládla.“

Sivé krídlo sa vyteperil z dutiny, vytriasol si z kožucha drobný mach a pierka a poriadne si natiahol chrbát. Rozhodol sa vyraziť na lov. *Nemá zmysel dumat' o koristi niekde inde, keď potrebujeme jesť teraz.*

Do jaskyne šikmo dopadali lúče slnka a vodná clona v nich oslepujúco žiarila. Keď sa Sivé krídlo vynoril spoza vodopádu, videl, že je vyjasnené. Pri pohľade na krásu vrchov mu zabrnelo vo vankúšikoch. Zhlboka sa nadýchol chladného sviežeho vzduchu a vyžíval sa v pocite, že mu obteká srst' ako voda.

Ako by som mohol toto všetko opustiť?

Keď vyrazil po skalnej rímse pokrytej snehom utlačeným krokmi mnohých mačiek, začul odniekiaľ zhora hlasy.

„Musíš ísť so mnou, Jagavá bystrina!“

Zdvihol zrak a na vrchole útesu, na mieste, kde sa voda prelievala cez okraj, zazrel Jasnú nebo a Jagavú bystrinu.

„Bude to skvelé,“ pokračoval Jasnú nebo. „Budeme spolu objavovať nové miesta.“

Jagavá bystrina odvrátila hlavu. „Keď ja neviem... Toto je môj domov a prežili sme tu až doteraz.“

„Nechceš v živote viac, ako len prežívať?“ spýtal sa Jasné nebo a presvedčivo ovinul chvost okolo jej pliec. „Ja chcem ísť, ale bez teba to nebude ono.“

Jagavej bystrine zažiarili oči, no pokrútila hlavou. „Stále mám pár dní, aby som sa rozhodla,“ zamňaučala.

Nechala ho tam a zľahka pozoskakovala dolu skalami. Keď ju Sivé krídlo videl prichádzať, chtiac-nechtiac sa mu rozbúšilo srdce. *Je krásna... ale raz bude družkou Jasného neba. Šťastný to kocúr.*

„Môžem ísť na lov s tebou?“ spýtala sa Jagavá bystrina, keď zoskočila z poslednej skaly a zastala pri Sivom krídle. „Len nebuď ako Jasné nebo a nerýp do mňa otázkami o odchode z hôr s Tmavým machom!“

„Nebudem,“ slúbil jej Sivé krídlo. „Ani ja som sa ešte nerozhodol.“

„Pre zmenu ti želim, nech nič neulovíš!“ zakričal Jasné nebo zo skál. „Aby si si uvedomila, že musíme odísť.“

Sivé krídlo naňho priateľsky mávol chvostom a zamieril k hrebeňu. Jagavá bystrina sa štverala za ním. Keď sa priblížili k vrcholu hory, ľadový vietor im prečesal srst', zmietol sneh zo skál a odhalil sivý kameň. Na obzore sa zbiehali tmavé, žltkavé mraky, ktoré predznamenávali ďalší sneh.

Sivé krídlo sa otočil chrbtom k búrke, poobzeral sa a nižšie v údolí zazrel ďalšie tri mačky – len ako drobné čierne flaky, príliš ďaleko, aby vedel, kto to je. Prenasledovali jastraba plachtiaceho nízko nad svahmi a postupne mu zmizli z dohľadu.

Hlboké ticho hôr prelomil hlas Jagavej bystriny. „Sivé krídlo, čo si myslíš o Vykladačkinom sne?“

Sivé krídlo pred odpoveďou zaváhal. „Neviem,“ priznal napokon. „Žeby Vykladačka *naozaj* našla nové miesto, kde môžeme žiť, bez toho, aby vedela, kde presne je? Prečo sa to isté neprisnilo aj iným mačkám?“

„Možno je to niečo, čo dokáže len Vykladačka,“ nadhodila Jagavá bystrina. Odmlčala sa a zamyslene zažmurkala. Sivé krídlo videl v jej nádherných zelených očiach nervozitu. „Milujem život v horách,“ pokračovala. „Aj napriek chladu a hladu. Vždy som si predstavovala, že vychovám svoje mačatá tu, no zároveň som si predstavovala, že ich otec bude Jasné nebo.“

Keď dohovorela, otočila hlavu a niekoľkokrát si zahabene oblizla plece. Sivé krídlo prekvapilo, že mu prezradila tak veľa – vždy pôsobila absolútne sebaisto a rezervovane. Bodla ho žiarlivosť, že má odvahu vzdať sa svojich nádejí a snov a vyraziť do neznáma s Jasným nebom – a že je jej puto s jeho bratom také silné.

Kým sa stihol rozhodnúť, čo povedať, potriasla kožuchom. „Asi by si mal zabudnúť, že som to povedala,“ zamňaukala. „A neopováž sa to povedať Jasnému nebu! Nechcem, aby si myslel, že som sa už rozhodla.“

„Nepoviem mu ani slovo,“ slúbil Sivé krídlo.

Cítim sa rozpoltene, pomyslel si. Jasné nebo a ja sme vždy robili všetko spolu. Teraz sa musím rozhodnúť, či odídem s ním, alebo ostanem so zvyškom svojej rodiny tu, na mieste, ktoré pre mňa vždy bolo domovom.

Zrazu ho zo zamyslenia vytrhol záblesk pohybu. *Biele zajac!* Zvrtol sa a vystrelil po svahu za koristú. Jeho hustý biely kožuch splýval so snehom, ale keď hopsal po skalách na veternom hrebeni, bolo ho jasne vidieť.

Jagavá bystrina sa pustila do prenasledovania spolu s ním, ale Sivé krídlo bol rýchlejší a užíval si, ako mu pri trielení po skalách vejú fúzy vo vetre.

Posledným mocným skokom sa vrhol na korisť a zajacovo spanikárené pišťanie utíchlo, keď mu zovrel krk v čelustiach.

„To bolo skvelé!“ dychčala Jagavá bystrina. „Si taký rýchly!“

„Nebolo to najhoršie,“ zamňaukal Sivé krídlo, keď štučkal do koristi jednou labou. Pre zmenu to vyzeralo, že sa na kostiach nájde trochu mäsa. „Môžeme sa najesť a budeme mať aj čo doniesť do jaskyne.“

Usadili sa s Jagavou bystrinou bok po boku, aby si užili úlovok. Keď si pochutnávali, zahľadel sa na veľkolepé štíty a údolia, ktoré sa tiahli pred nimi.

„Ty ostaneš, však?“ upriamila naňho Jagavá bystrina svoje jasné zelené oči.

Sivé krídlo sa zhlboka nadýchol. „Áno, ostanem.“

Keď sa dosýta najedli, zdvihli zvyšky zajaca a zamierili späť k jaskyni. Pri predstave, že prinesie jedlo svojim súkmeňovcom, Sivé krídlo naplnila radosť.

Keď sa pred nimi zjavil vodopád, zazrel, že sa po svahu smerom k nim štvorá skupina mačiek. Viedol ju Tmavý mach, ktorému po boku cupotal Jasné nebo. Nasledova-

li ich Hlboká tieňava, Škvrnitá srst' a Pokropená kvetina. Skupinu uzatvárala Korytnačia nôžka.

„Ahojte,“ pozdravil ich Jasné nebo, keď sa s nimi skupina stretla. „Hej, chytili ste zajaca!“

Sivé krídlo spokojne prikývol. „Áno, práve ho nesieme do jaskyne.“

„Ideme hore na hrebeň,“ vysvetlil Jasné nebo a mávol chvostom na svojich spoločníkov. „Chceme skúsiť nájsť najľahšiu cestu z hôr k vychádzajúcemu slnku.“

„Nepriďte sa k nám?“ priskákala Korytnačia nôžka k Sivému krídlu.

Sivé krídlo zaváhal. Bol si už svojím rozhodnutím ošafný, ale ešte sa oň nechcel podeliť s ostatnými mačkami. „Sme unavení z lovu,“ odvetil. „Možno neskôr.“

Po vstupe do jaskyne vycítil, akí sú jeho súkmeňovci nepokojní. Niektorí sa zhrčili v malých skupinách pri okrajoch jaskyne a ticho sa rozprávali. Iní sa prechádzali z miesta na miesto, akoby nedokázali obsedieť. Po Vykladačke nebolo ani stopy.

„Myslíš, že naozaj odídu?“ zamrmlal Kamenný spev, keď so svojou družkou – Stromovou dutinou – prechádzali okolo.

„Podľa mňa áno,“ odvetila Stromová dutina. „Čo majú zablšené mozgy? Netušia, čo ich tam vonku čaká, ani či to miesto, ktoré hľadajú, vôbec existuje.“

Sivé krídlo vedel, že to isté si myslia mnohí ich súkmeňovci. Želal si, aby Vykladačka víziu nikdy nedostala, alebo im o nej aspoň nepovedala. *Nevidí, že to trhá kmeň na dvoje?*

„Ale *prečo* nemôžem ísť?“ Rozoklaný štít mieril k vstupu do jaskyne, no Tichá kvapka ho zastavila.

„Naposledy ti vravím,“ zamňaučala jeho matka a netrepežlivo pritom šklbala koncom chvosta, „že si príliš malý, aby si mohol vyjsť z jaskyne.“

„Nie je to fér!“ Rozoklaný štít so zježenou srstou na pleciach nahnevane pozrel na matku.

„Poď, Rozoklaný štít.“ Pricupotala k nim Snehobiela zajčica a pozdravila Tichú kvapku sklonením hlavy. „Ukážem ti novú hru. Myslíš, že dokážeš chytiť tento kameň?“ Švihla labou a po jaskyni vystrelil plochý kamienok.

Rozoklaný štít vyrazil s nadšeným zapišťaním za ním.

„Ďakujem,“ zamrmlala Tichá kvapka. „Nemôžem ho pustiť von, kým je tam toľko snehu.“

„Nemáš za čo,“ odvetila staršia.

Sivé krídlo priniesol zvyšky zajaca k svojej matke a pustil jej ho k nohám. „Dáš si?“ spýtal sa.

Tichá kvapka vďačne zapriadla. „To je ale pekný úlovok,“ pochválila ho. „Vezmem trochu Vtácej piesni.“ Hlas sa jej zachvel, keď dodala: „Nezvládla ráno vyliezť z pelechu, ale bude jej oveľa lepšie, keď niečo zje.“

Sivé krídlo sa vydal za matkou, ktorá odniesla zajaca naprieč jaskyňou k dutinám na spanie, kde bola schúlená Vtáčia pieseň.

„Odídeš s Tmavým machom?“ spýtala sa ho Tichá kvapka, keď položila korisť na okraj dutiny. „Viem, že Jasné alebo pôjde...“ Očividne sa snažila hovoriť odľahčene, ale jej slová končili žalostným vzdychom.

„Ostávam,“ oznámil jej Sivé krídlo a dotkol sa jej ucha svojím nosom. „Toto je môj domov. Chcem chytať dostatok koristi, aby ostatní prežili. Naši predkovia odišli pred mnohými mesiacmi od jazera práve *sem*. Neverím, že to spravili bezdôvodne.“

Tichá kvapka mu položila na hlavu ňufák. „Som na teba taká pyšná,“ zamrmlala. Sivé krídlo sa na pár úderov srdca cítil rovnako šťastne a v bezpečí, ako keď bol malé mača, čo pije mlieko z maminho brucha.

Tichá kvapka sa zhrbila a oblizla dcére plece. „Vstávaj, maličká,“ zamňaučala. „Mám pre teba jedlo.“

Sivým krídlom preleteli pri pohľade na Vtáčiu pieseň obavy – vyzerala, že len sotva dýcha.

„Vtáčia pieseň!“ štuchla ju Tichá kvapka prednou labou, ale mača sa stále neprebúdzať. „Sivé krídlo, choď po Vykladačku,“ prikázala jeho matka vystrašene.

Sivé krídlo prebehol cez jaskyňu a skočil do tunela, ktorý viedol do Jaskyne špicatých skál. Doposiaľ ju navštívil len raz a pri vstupe spomalil, pretože ho napriek naliehavosti situácie premohol úžas.

Keď vošiel, zbadal úzke lúče slnečného svetla, ktoré dnu zošíkma dopadali cez dieru v strope a osvetľovali kamenné stĺpy stúpajúce do výšky mnohých chvostov. Svetlo sa odrážalo od jazierok na zemi a v obrovskom prázdnom priestore sa ozývali zvuky pravidelného kvapkania vody.

Najprv Vykladačku nikde nevidel. Potom zbadal, že sedí v tieňoch s chvostom ovinutým okolo láb a zatvorenými očami.

Spí? premýšľal, keď k nej zamieril.

No keď sa priblížil, Vykladačka otvorila oči. „Sivé krídlo, stalo sa niečo?“ zamňaučala.

„Ide o Vtáciu pieseň,“ vysvetlil Sivé krídlo s rozbúšeným srdcom. „Nemôžeme ju zobudiť.“

Vykladačka v momente vyskočila na laby. Otočila sa k praskline v skale a vzala niekoľko vysušených lístkov. Sivé krídlo zazrel jej žalostne malé zásoby a vedel, že ďalšie liečivé byliny mať nebudú, až kým sa sneh neroztopí a s príchodom teplého počasia nevyrastú nové.

Nasledoval Vykladačku k miestu, kde ležala Vtáčia pieseň. Tichá kvapka stála pri nej a netrpezlivo naťahovala pazúry. Keď sa jej Sivé krídlo pozrel do očí, videl, aká je zúfalá, ako ju už teraz sužuje žiaľ pre dcéru.

Vykladačka sa sklonila nad drobné mača a položila jednu labu na jeho hrud', aby cítila dýchanie a tlkot srdca. Požovala jeden z lístkov, roztiahla mačatú čeluste a natlačila mu kašu na jazyk. „No tak, maličká,“ zamrmlala. „Prehltni to. Pomôže ti to.“

Vtáčia pieseň sa naďalej nehýbala. Ani len neotvorila oči.

Vykladačka zdvihla zrak na Tichú kvapku a zašepkala: „Je od nás veľmi, veľmi ďaleko. Hlad v nej je priveľký. Musíš sa pripraviť, Tichá kvapka.“

Matka Sivého krídla sa prikrčila a začala škrabať pazúrami o kamenný povrch jaskyne. „Je to moja vina,“ zamňaučala. „Mala som jej dať všetko svoje jedlo. Kam som dala hlavu, keď som vrhla mačatá uprostred chladného obdobia?“

